

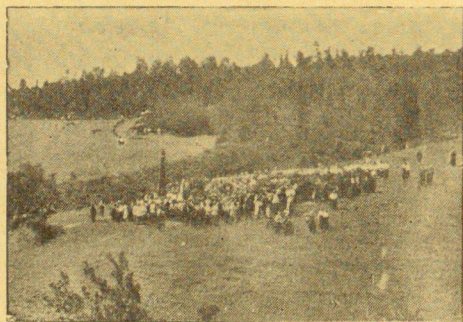
рожба, изгубена безъ време въ разцвѣтъ на младостъ, но и отъ необикновената радостъ, че съ нея тѣжи и плаче цѣлъ народъ, дошелъ да се поклони на гроба на нейния синъ, народенъ витязъ, борець за народна свобода.

Бидейки предметъ на сърѣдоточено внимание отъ страна на всички поклонници, тя представляваше и олицетворяваше своя безсмъртенъ синъ, комуто бѣ дала оная буйна юнашка кръвь. Тя приемаше почеститѣ, които бѣше той така достойно заслужилъ. Обливайки се въ сладки благотворни сълзи, майката виждаше и слушаше какъ всички я облажаватъ, че е могла да отгледа такъвъ храбръръ и доблестенъ синъ — и неинъ, и на майка България. И рѣдка и сладка утѣха падаше на любящето и добро майчино сърдце отъ наградата, скжпата награда, която цѣлъ народъ ѝ поднасяше: любовта и признателността си къмъ нейното обично чедо, славенъ български юнакъ. Едва сега тя разбираше напълно цената на всичкитѣ негови немирства, пакости, буйства, лудости, които отпосле се въздигнаха до велики дѣла и подвизи, чувствуваше се горда съ тѣхъ, до като по-рано, по време на черното робство, тя се срамѣше отъ тѣхъ предъ съседи, страхуваше се предъ изядници турци. И тя му прощаваше отъ все сърдце, като добра майка, и сълзитѣ що пролѣ за него, и мжитѣ що изтеглиха баща и братя зарадъ него, и благославѣше ги съ най-хубавата благословия на свѣта — майчинската, заедно съ оная на цѣлъ народъ...

Отъ тогава поклонничеството на Бузлуджа става единъ ежегоденъ обичай.

Всѣка година множество родолюбиви граждани, селяни и войски отъ Казанлъкъ, Стара-Загора, Габрово и Търново и всички околни села се струпваха на поклонение на това свето мѣсто.

На 24 юний 1898 г. по родолюбивия починъ на старозагорския митрополитъ Методий Кусевъ, като председател на комитета „Св. Иванъ Милостивий“ въ Стара-Загора, въ присѣтствието на по-

Мѣстността Канлъ-дере